

Artyści z Ołomuńca w Krakowie

2018-05-07

Od 1 do 18 września 2017 r. w Nowohuckim Centrum Kultury przy al. Jana Pawła II (Galeria Biała CENTRUM) prezentowane były dzieła artystów z Ołomuńca. W wernisażu wystawy, który odbył się 1 września udział wzięli Zastępca Burmistrza Ołomuńca ds. Kultury, Edukacji i Sportu Pavel Urbášek, Dyrektor Wydziału Kultury i Dziedzictwa Narodowego Katarzyna Olesiak oraz Prezes Związku Artystów Czeskich w Ołomuńcu, a zarazem inicjator projektu Radovan Langer.

Czeski Ołomuniec należy bezsprzecznie do najbardziej urokliwych, wartych poznania europejskich miast. Sława, jaką zyskało to piękne miasto m.in. dzięki założonemu w XVI wieku Uniwersytetowi Palackiego, niezmiennie przyciąga doń ludzi nauki i kultury, dlatego też nie należy się dziwić, że właśnie kultura stała się jednym z najważniejszych punktów podpisanego w czerwcu 2016 r. listu intencyjnego o wzajemnej współpracy Krakowa i Ołomuńca. W 2016 roku artyści związani z krakowską ASP jako pierwsi mieli honor zaprezentować swój dorobek mieszkańcom Ołomuńca. W 2017 r. mogliśmy zobaczyć w Krakowie prace twórców związanych z naszym czeskim zaprzyjaźnionym miastem.

Ambicją wystawy Ołomuniec-Kraków była prezentacja współczesnej ołomunieckiej kultury plastycznej poprzez wybrane prace kilku autorów średniej i starszej generacji, których dokonania odzwierciedlają dominujące nurty twórcze ołomunieckich stowarzyszeń artystycznych i zarazem określają kierunki programowe tych organizacji.

Fotograf **David Dusík** (1972) koncentruje się na ukazywaniu działania światła w przestrzeni rzeczywistej – jako czynnika, który określa postać artystyczną przekazu. **Jiří Hastík** (1945) należy do autorów, którzy dążą do artykulacji psychicznych i duchowych aspektów bytu człowieka, posługując się przy tym minimalnymi środkami wyrazu. Obrazy **Pavla Hogela** (1950) są charakterystyczne głównie z uwagi na optymistycznie zniewalającą wyraźną kolorystykę i zwartą zasadę kompozycji. Fotograf, dokumentalista filmowy i pedagog **Vladimír Janek** (1962) korzysta z techniki cyfrowej jako narzędzia redukcji realnych motywów krajobrazowych do postaci minimalistycznych obrazów, które przyciągają wyrafinowaną prostotą kompozycji i siłą wyrazu. Malarz **Vít John** (1956) swoje widzenie świata obiektywizuje artystycznie, posługując się znanymi historiami literackimi oraz ukazując różne cechy charakteru ludzkiego, często w karykaturalnej postaci. W niezwykle różnorodnej twórczości **Radovana Langer** (1957) uwidaczniają się wszelkie bieżące bodźce duchowe i materialne odbierane przez artystę. Twórczość malarską, kreślarską i graficzną **Jiljí Sedláčka** (1956) charakteryzuje nadzwyczajna kultura przedstawienia i kompozycje oparte na kontraście eleganckich płaszczyzn koloru. **Oldřich Schnabl** (1938) zajmował się przez dziesiątki lat głównie designem graficznym, a w połowie lat dziewięćdziesiątych odkrył dla siebie nieskończone możliwości techniki cyfrowej, która stała się medium jego nieograniczonej pomysłowości w zakresie modyfikacji podstawowych form geometrycznych. Motywem przewodnim kreacji rzeźbiarskich **Richarda Spurnego** (1964) jest świat entomologii. Różne rodzaje chrząszczy fascynują go rzeźbiarską budową swojego ciała, sposobem życia i... podobieństwem z życiem człowieka. Do swoich nastrojowych, pełnych ekologicznych odniesień i podanych w stylu starych mistrzów iluzji krajobrazowych nawiązał po niemal dziesięcioletniej przerwie **Oldřich Šembera** (1948), tworząc animacje komputerowe własnych fotografii z miejskich peryferii. Formalnie i tematycznie bogate dzieła **Miroslava Šnajdra** st. należą już od lat siedemdziesiątych ubiegłego wieku do skarbnicy czeskiej kultury artystycznej. Podkreślenia

**Magiczny
Kraków**

wymaga też niezwykła rozpiętość talentu **Marka Trizuljaka** (1953) - jego uniwersalność zarówno w malarstwie i fotografii, jak też w tworzeniu obiektów szklanych. Delikatne dzieła malarskie **Miroslavy Trizuljakovej** (1955) korespondują z jej działalnością zawodową - restaurowaniem zabytków artystycznych. Nadzwyczaj konsekwentna twórczość rzeźbiarska **Jiříego Žlebka** (1948) nawiązuje do sztuki niefiguratywnej, w której egzystencjalnym punktem wyjścia jest sprzeczność pomiędzy psychiczną konstrukcją człowieka a jego zewnętrzną, publiczną kreacją. Elegancja, kruchość i lekkość przedstawienia charakteryzują rysunki **Kateřiny Žlebkovej** (1951), która na dużych formatach rozwija swoje opowieści o z reguły niedorzecznych działaniach człowieka w warunkach współczesnej cywilizacji.

[Więcej o współpracy Krakowa z Ołomuńcem](#)